

[Krag.]

Halvdelen, men der var for Ministeren Adgang til at forhøje disse Beløb, og det skete jo under det første Ministerium Stau-ning, men dog ikke anderledes, end at i Sommerhalvaaret 1926—27 var Understøttelsen til Forsørgere $\frac{2}{3}$ og til Ikke-Forsørgere Halvdelen af den vedtægtsmæssige Støtte, som de arbejdsløse i de forskellige Kasser havde Adgang til at faa. Naar man nu her fastslaar i Loven, at der skal ydes det samme som i vedtægtsmæssig Hjælp, er det klart, at saa foranlediger det et Tillæg til det her beregnede Beløb, og undersøger man, hvor stort dette da vil være, viser det sig, at man kommer til et Beløb for den fortsatte Hjælp af 18 Mill. Kr. aarlig. Men herfra skal jo saa drages de 2 Mill. Kr. som Følge af, at der ikke gives Adgang til Forlængelse af fortsat Hjælp, og saa endvidere et Beløb som Følge af, at man i en Del af Aaret 1926—27 udbetalte en fortsat Hjælp til Forsørgere lig den vedtægtsmæssige og til Ikke-Forsørgere lig $\frac{2}{3}$ af den vedtægtsmæssige. Hvor meget der her skal fradrages, kan jo ogsaa kun opgøres ved et Skøn, men jeg ved, jeg er paa den sikre Side, naar jeg anslaaer det til 3 Mill. Kr., saaledes at det samlede Beløb efter Fradragene bliver 13 Mill. Kr. Alt dette er altsaa under den Forudsætning, at vi i de kommende 12 Maaneder vilde have en Arbejdsløshed lige saa stor som den, man havde i de tilsvarende 12 Maaneder i 1926—27, men saaledes er Forholdet jo Gudskelov ikke. Der er, som der er peget paa i Arbejdsdirektoratets Op-gørelse, en meget tydelig udtalt Nedgang i Arbejdsløsheden. Af de Tal, der anføres, og som jo alle kan kontrollere, fremgaar det, at Arbejdsløsheden nu nærmer sig til Halvdelen af, hvad den var i de tilsvarende Maaneder i 1926—27, selv om man ikke fuldt ud er kommet ned til Halvdelen, og dette skulde altsaa for en rent raa Betragtning føre til, at man turde reducere det beregnede Beløb, 13 Mill. Kr., ned til Halvdelen, altsaa til $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., for de kommende 12 Maaneder. Men en saadan Reduktion tør Arbejdsdirektoratet ikke foretage, og det er fuldkommen rigtigt, at dette ikke sker, thi det er jo en statistisk fastslaet Kendsgerning, at Antallet af Personer, som har opbrugt vedtægtsmæssig Hjælp, i Forhold til det samlede Antal ar-

bejdsløse er større, jo ringere Arbejdsløsheden talmæssigt er, og forholdsvis stærkt stigende med Arbejdsløshedens Aftagen. Det er ganske naturligt, at det maa være saaledes, thi jo højere Tallet af arbejdsløse er, desto mindre er i Forhold til det samlede Antal Antallet af permanent arbejdsløse, nemlig saadanne Folk, som overhovedet vanskeligt eller aldrig kommer i Arbejde, og jo mere det samlede Arbejdsløshedstal aftager, des større er den Kvote, som rummer saadanne Personer som dem, jeg her har nævnt. Derfor har man i Arbejdsdirektoratet, idet man paaviser, at Arbejdsløsheden talmæssigt nærmer sig til Halvdelen af, hvad Tilfældet var i 1926—27, ikke turdet halvere Udgiftsbeløbet, men foretager ogsaa her et skønsmæssigt Fradrag, og jeg skal følge Arbejdsdirektoratet i saa Henseende og indrette det Fradrag, jeg her har at foretage, i nøjeste forholdsmæssige Overensstemmelse med det af Arbejdsdirektoratet fradragne. Derved kommer jeg til, at der fra de beregnede 13 Mill. Kr. maa fradrages 4 Mill. Kr., saaledes at den samlede Udgift ved dette Forslags Gennemførelse maa sættes til 9 Mill. Kr. for de kommende 12 Maaneder.

Jeg kan nemlig ikke anerkende, at Arbejdsdirektoratet har Ret i en Betragtning som denne, at da den daglige Ydelse og Dagtallet i Løbet af 12 Maaneder er overladt til Kommunernes Bestemmelse, kan man regne med, at Kommunernes Skøn vil bevirke en Udgiftsnedgang. Nej, hvis der var Kommuner, hvor man vilde skønne saadan, at man kunde slippe billigere igennem, saa skulde de Herrer meget hurtigt fyre op under saadanne Kommuner. Der er jo heller ikke noget som helst i den Udformning, som Skønnet har faaet i Hjælpekasseadministrationen, som i fjerneste Maade tyder paa, at man tør se en sikker Forventning om Udgiftsreduktion ved at bringe Skønnet til Anvendelse. Gennem de sidste 10 Aar, hvori Alderdomsunderstøttelseslovgivningen bestod, førtes der et uomstødeligt Bevis for, hvilke Følger det frie Skøn fører til, naar Talen er om sociale Ydelser. Altsaa, den Fradraggrund, som Arbejdsdirektoratet her har bragt til Anvendelse, kan jeg ikke paa nogen Maade anerkende Berettigelsen af, heller ikke, naar det siges, at man jo tør forvente, at